

Die lang Tong vom Föschter Rasch

Theodor Sibrighausen

Die lang Tong vom Föschter Rasch

Der aule Föschter Rasch wor staatliche Föschter, dröm hat he em Bosch vom Graf von Spee nix te bestelle. Dat hat sech ne Lengtörper Welddieb dorch dr Kopp jonn lohnte on he: i leiden Schlenge tom Kaninkesfange mär ent et Revier vom Föschter Rasch. Wenn nou die Loft nit kloor wor, trokk he sech trükk en dr gräfleche Bosch, he: i wor he secher, denn dr Föschter Rasch kohm öm do: henn nit noh.

Aewwer op nem juhde Dagg üwwer: raschten öm dr Föschter Rasch. De Welderer wollt jrad ne fette Haas ut dr Schleng trekke. Off och de Föschter »Halt« riep, de Lengtörper stührden sech nit dran on sprong mit sinnem Haas flöck üwer de Grenz. Als he op dr angere Sitt on domit en Secherhe: it wohr, riep de onüesele Keel däm Rasch tou: »Du kanns mech mol...«

Dat wor däm Rasch doch e besske te völl. Nit fuhl riet he de Flent an de Back on schoot däm Welderer en Schrott: ladung op dr Rökstrank. De lieht de Haas falle on gri: ep sech mett bettse Häng nom Hengerviehdel. Häste: nit: jesenn sprong he üwer dr Jrave on dr Föschter Rasch riep öm noch tou: »Dat hätt se nit gedeiht, dat esch sonn lang Tong hädden!«

Theodor Sibrighausen